

- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: Czy w odniesieniu do art. 4 ust. 3 TUE ma to zastosowanie również wtedy, gdy jednocześnie właściwy wiodący organ nadzorczy na podstawie art. 56 ust. 1 RODO poddaje warunki przetwarzania danych tego przedsiębiorstwa postępowaniu wyjaśniającemu?

Jeżeli na pytanie 7 należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, konieczne jest udzielenie odpowiedzi na pytania 3–5 w odniesieniu do danych dotyczących korzystania z należącego do grupy serwisu Instagram.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46 WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Austria) w dniu 28 kwietnia 2021 r. – EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. / Republika Austrii i Bundesbeschaffung GmbH

(Sprawa C-274/21)

(2021/C 320/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H.

Druga strona postępowania: Republika Austrii i Bundesbeschaffung GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/665/EWG (¹) w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE (²) postępowanie w przedmiocie wydania zarządzenia tymczasowego, które w Austrii jest przewidziane również przed Bundesverwaltungsgericht (federalnym sądem administracyjnym) i w którym to postępowaniu możliwe jest również np. uzyskanie tymczasowego zakazu zawierania umów ramowych lub zawierania umów dostawy, stanowi spór dotyczący sprawy cywilnej i handlowej w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 (³)? Czy takie postępowanie w przedmiocie wydania zarządzenia tymczasowego, o którym mowa w poprzednim pytaniu, stanowi przynajmniej sprawę cywilną w rozumieniu art. 81 ust. 1 TFUE? Czy postępowanie w przedmiocie wydania zarządzenia tymczasowego na podstawie art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE jest postępowaniem o zastosowanie środków tymczasowych na podstawie art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012?
2. Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ona jednostkom prawa podmiotowe wobec państwa członkowskiego i stoi na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi sąd – przed rozstrzygnięciem wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego przewidzianego w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/665/EWG w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE – musi ustalić rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono w ramach określonych postępowań, względnie ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie

wydać ewentualnie za pośrednictwem przewodniczącego właściwej izby orzekającej sądu zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć te opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego – przed lub najpóźniej w tym samym momencie, kiedy nastąpiło odrzucenie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego z powodu nieuiszczenia dodatkowej opłaty, gdyż w przeciwnym wypadku roszczenie o opłaty wygaśnie, gdy w (pozostałych) sprawach cywilnych w Austrii jest inaczej, jak np. w przypadku powództw o odszkodowanie lub zaniechanie z tytułu naruszenia konkurencji, gdzie nieuiszczenie opłat nie stanowi przeszkody dla rozstrzygnięcia powiązanego wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego, niezależnie od kwestii należnych w jakimkolwiek zakresie opłat sądowych, nieuiszczenie opłat ryczałtowych nie stanowi także zasadniczo przeszkody dla rozstrzygnięcia wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego złożonego w sprawie cywilnej oddzielnie od pozwu; a także dla porównania nieuiszczenie w Austrii opłat od odwołania od decyzji administracyjnych czy też opłat od skargi lub rewizji do trybunału konstytucyjnego lub trybunału administracyjnego, stanowiących środki odwoławcze przeciwko orzeczeniom sądów administracyjnych, nie prowadzi do odrzucenia danego środka odwoławczego z powodu nieuiszczenia opłat i przykładowo nie prowadzi też do tego, że wnioski o zawieszenie w tych postępowaniach ze skargi czy rewizji podlegają konieczności odrzuceniu?

- 2.1. Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi przed rozstrzygnięciem wniosku w sprawie wydania zarządzenia tymczasowego, tak jak w przypadku przewidzianym w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/665 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23, przewodniczący izby orzekającej jako jedyny sędzia wydaje zarządzenie w sprawie uzupełnienia opłat z powodu nieuiszczenia wystarczającej kwoty opłaty ryczałtowej i ten sędzia musi odrzucić wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego z powodu braku uiszczenia opłaty, gdy w przypadku powództw cywilnych w Austrii, w razie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego składanego razem z pozwem nie są zgodnie z Gerichtsgebührengesetz (ustawą o kosztach sądowych) należne żadne dodatkowe ryczałtowe opłaty sądowe oprócz opłaty od pozwu w pierwszej instancji i również w przypadku wniosków o zawieszenie wykonania decyzji, które zostały złożone łącznie z odwołaniem od decyzji do sądu administracyjnego lub łącznie z rewizją od decyzji do trybunału administracyjnego, względnie ze skargą na decyzję do trybunału konstytucyjnego i które funkcjonalnie mają taki sam lub podobny cel w zakresie ochrony prawnej, jak wniosek o wydanie zarządzenia tymczasowego, nie są należne żadne odrębne opłaty za te akcesoryjne wnioski o zawieszenie wykonania?
3. Czy wymóg zawarty w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/665 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/24/UE (*), *przedsięwzięcia, w możliwie najkrótszym terminie, w drodze postanowienia, środków tymczasowych w celu naprawy domniemanego naruszenia lub zapobieżenia dalszym szkodom wobec podmiotów, których to dotyczy*, należy, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, interpretować w ten sposób, że ten wymóg niezwłoczności przyznaje prawo podmiotowe do niezwłocznego rozstrzygnięcia wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego i stoi on na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi, sąd nawet w przypadku nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień publicznych, w każdym przypadku przed rozstrzygnięciem wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego, mającym na celu uniemożliwienie dalszych zamówień publicznych przez instytucję zamawiającą musi ustalić, nawet przy braku znaczenia dla rozstrzygnięcia, rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono lub które mogą zostać zaskarżone w ramach określonych postępowań, względnie ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie, ewentualnie wydać za pośrednictwem przewodniczącego właściwej izby orzekającej sądu zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć na skarżącego opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie rozstrzygnięcia wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego – przed lub najpóźniej w tym samym momencie, kiedy nastąpiło odrzucenie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego z powodu nieuiszczenia dodatkowej opłaty – gdyż w przeciwnym wypadku roszczenie o opłaty wobec skarżącego wygaśnie?
4. Czy prawo do rzetelnego procesu przed sądem zgodnie z art. 47 karty praw podstawowych (⁵), przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ono jednostkom prawa podmiotowe i stoi na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi sąd musi, nawet przy braku znaczenia dla rozstrzygnięcia i nawet w przypadku nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień publicznych przed rozstrzygnięciem wniosku w sprawie wydania zarządzenia tymczasowego, mającym na celu uniemożliwienie dalszych zamówień publicznych przez instytucję zamawiającą ustalić rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono w ramach określonych postępowań, względnie ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie, ewentualnie wydać za pośrednictwem przewodniczącego właściwej izby orzekającej sądu zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć na skarżącego opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie rozstrzygnięcia wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego – przed lub najpóźniej w tym samym momencie, kiedy nastąpiło odrzucenie wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego z powodu nieuiszczenia dodatkowej opłaty – gdyż w przeciwnym wypadku roszczenie o opłaty wygaśnie?

5. Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ona jednostkom prawa podmiotowe w stosunku do państwa członkowskiego i stoi na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi w przypadku nieuiszczenia ryczałtowych opłat za wnioski o wydanie zarządzenia tymczasowego w rozumieniu dyrektywy 89/665 w obowiązującym brzmieniu (jedynie) izba orzekająca sądu administracyjnego jako organ właściwy do rozstrzygnięcia może nałożyć opłaty ryczałtowe (z konsekwentnie wynikającym z tego ograniczeniem ochrony prawnej dla strony zobowiązanej do uiszczenia opłat), jeżeli w przypadku opłaty od pozwu, opłaty od wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego i opłaty od środka odwoławczego w postępowaniu przed sądem cywilnym są one, w razie braku uiszczenia, nakładane decyzją zgodnie z Gerichtliches Einbringungsgesetz (ustawą o wnoszeniu opłat sądowych), a opłaty od przewidzianych w prawie administracyjnym środków odwoławczych w postaci skargi do sądu administracyjnego lub do trybunału konstytucyjnego, względnie w postaci rewizji do trybunału administracyjnego, w przypadku nieuiszczenia tych opłat, są co do zasady nakładane w drodze decyzji organu właściwego w sprawach opłat, od której (to znaczy od decyzji o nałożeniu opłat) zawsze można wnieść środek odwoławczy do sądu administracyjnego, a następnie od niego rewizję do trybunału administracyjnego lub skargę do trybunału konstytucyjnego?
6. Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy 89/665 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23 w świetle innych przepisów prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że zawarcie umowy ramowej z jednym wykonawcą zgodnie z art. 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24 stanowi zawarcie umowy zgodnie z art. 2a ust. 2 dyrektywy 89/665 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23?
- 6.1. Czy sformułowanie zawarte w art. 33 ust. 3 dyrektywy 2014/24: „zamówienia oparte na takiej umowie [ramowej]” należy interpretować w ten sposób, że zamówienie oparte na umowie ramowej występuje wówczas, gdy instytucja zamawiająca udziela pojedynczego zamówienia z wyraźnym odniesieniem do zawartej umowy ramowej? Czy też cytowany fragment „zamówienia oparte na takiej umowie [ramowej]” należy interpretować w ten sposób, że nie chodzi już o zamówienie oparte na pierwotnie zawartej umowie ramowej, jeżeli ogólna liczba zamówień umowy ramowej w rozumieniu wyroku Trybunału w sprawie C-216/17 ⁽⁶⁾, pkt 64, została już wyczerpana?
7. Czy prawo do rzetelnego procesu przed sądem zgodnie z art. 47 karty praw podstawowych, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowaniu przepisu, zgodnie z którym instytucja zamawiająca wskazana w sporze dotyczącym zamówień publicznych powinna w postępowaniu o wydanie zarządzenia tymczasowego udzielić wszystkich wymaganych informacji i przedstawić wszystkie wymagane dokumenty – w każdym razie z możliwością wydania w przeciwnym wypadku na jej niekorzyść zaocznego orzeczenia – jeżeli członkowie jej organów lub pracownicy tej instytucji zamawiającej, którzy są zobowiązani do udzielenia tych informacji w imieniu instytucji zamawiającej, są w ten sposób niekiedy narażeni na ryzyko, że będą musieli ewentualnie nawet sami ponieść przez to odpowiedzialność karną na skutek udzielenia informacji lub przedstawienia dokumentów?
8. Czy wymóg zawarty w art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665, w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/24, by *procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych były przeprowadzane możliwie skutecznie*, zważywszy dodatkowo na prawo do skutecznego środka prawnego, o którym mowa w art. 47 karty praw podstawowych, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te przyznają prawa podmiotowe i stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi na poszukującym ochrony prawnej skarżącym ubiegającym się o wydanie zarządzenia tymczasowego spoczywa obowiązek wskazania we wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego konkretnego postępowania o udzielenie zamówienia i konkretnej decyzji instytucji zamawiającej, nawet jeśli skarżący ten w przypadku postępowania o udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji nie będzie co do zasady wiedział, ile nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień przeprowadziła instytucja zamawiająca i ile decyzji o udzieleniu zamówienia zostało już wydanych w ramach nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień?
9. Czy wymóg rzetelnego procesu przed sądem, o którym mowa w art. 47 karty praw podstawowych, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten przyznaje prawa podmiotowe i stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi na poszukującym ochrony prawnej skarżącym spoczywa obowiązek wskazania we wniosku o wydanie zarządzenia tymczasowego konkretnego postępowania o udzielenie zamówienia i konkretnej oddzielnie zaskarżalnej, a także zaskarżonej decyzji instytucji zamawiającej, nawet jeśli skarżący ten w przypadku nietransparentnego dla niego postępowania o udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji nie może co do zasady wiedzieć, ile nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień przeprowadziła instytucja zamawiająca i ile decyzji o udzieleniu zamówienia zostało już wydanych w ramach nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień?

10. Czy wymóg rzetelnego procesu przed sądem, o którym mowa w art. 47 karty praw podstawowych, przy uwzględnieniu innych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten przyznaje prawa podmiotowe i stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi na poszukującym ochrony prawnej skarżącym ubiegającym się o wydanie zarządzenia tymczasowego spoczywa obowiązek uiszczenia ryczałtowych opłat w wysokości, której nie może on wcześniej przewidzieć, ponieważ skarżący ten w przypadku nietransparentnego dla niego postępowania o udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji nie może co do zasady wiedzieć, czy instytucja zamawiająca przeprowadziła, a jeśli tak, to ewentualnie ile nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień, o jakiej szacunkowej wartości zamówienia, a także nie będzie co do zasady wiedział, ile odrębnie zaskarżalnych decyzji o udzieleniu zamówienia zostało już wydanych w ramach nietransparentnych postępowań o udzielenie zamówień?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawę i roboty budowlane (Dz.U. 1989, L 395, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽⁵⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2012, C 326, s. 391).

⁽⁶⁾ Wyrok z dnia 19 grudnia 2018 r., *Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato – Antitrust et Coopservice*, ECLI:EU:C:2018:1034.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Austria) w dniu 28 kwietnia 2021 r. – EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H. / Republika Austrii i Bundesbeschaffung GmbH

(Sprawa C-275/21)

(2021/C 320/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EPIC Financial Consulting Ges.m.b.H.

Druga strona postępowania: Republika Austrii i Bundesbeschaffung GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy postępowanie odwoławcze przed Bundesverwaltungsgericht (federalnym sądem administracyjnym), które toczy się w wykonaniu dyrektywy 89/665/EWG ⁽¹⁾ w brzmieniu nadanym dyrektywą 2014/23/UE ⁽²⁾, stanowi spór dotyczący sprawy cywilnej i handlowej w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽³⁾? Czy takie postępowanie odwoławcze, o którym mowa w poprzednim pytaniu, stanowi przynajmniej sprawę cywilną w rozumieniu art. 81 ust. 1 TFUE?
2. Czy zasadę równoważności, przy uwzględnieniu pozostałych przepisów prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że przyznaje ona jednostkom prawa podmiotowe wobec państwa członkowskiego i stoi na przeszkodzie stosowaniu austriackich przepisów krajowych, zgodnie z którymi sąd – przed rozstrzygnięciem wniosku o wszczęcie postępowania odwoławczego, który musi zmierzać do stwierdzenia nieważności poszczególnej podlegającej odrębnemu zaskarżeniu decyzji instytucji zamawiającej – musi ustalić rodzaj postępowania o udzielenie zamówienia i (szacunkową) wartość zamówienia oraz sumę podlegających odrębnemu zaskarżeniu decyzji, które zaskarżono w ramach określonych postępowań, względnie ewentualnie również etap danego postępowania o udzielenie zamówienia, aby następnie wydać ewentualnie za pośrednictwem przewodniczącego właściwej izby orzekającej sądu zarządzenie w sprawie uzupełnienia braków poprzez dopłatę do wniesionej opłaty, a następnie w przypadku nieuiszczenia opłaty nałożyć te opłaty procesowe przez izbę orzekającą sądu właściwą w sprawie wniosku o wszczęcie